

БЕЛАРУСКАЯ
МОВА

ЭНЦЫКЛАПЕДЫЯ
ДЛЯ ШКОЛЬНІКАЎ
І СТУДЭНТАЎ

РЕПОЗИТОРИЙ БГУ

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ

АБРЭВІЯТУРА (італьянскае *abbreviatura* ад лац. *abbrevio* «скарачаю»), лексічная адзінка, якая складаецца з усечаных слоў, што ўваходзяць у зыходнае словазлучэнне, або з усечаных кампанентаў зыходнага складанага слова. Абрэвіятуры паводле структуры падзяляюцца на: ініцыяльныя — утвараюцца складаннем пачатковых гукаў або назваў пачатковых літар (*БТ* — Беларускае тэлебачанне, *ВНУ* — вышэйшая навучальная ўстанова); складовыя — узнікаюць з дапамогай спалучэння пачатковых частак утвара-

ральных асноў (*камбат* — камандзір батальёна, *гістфак* — гістарычны факультэт); гібрыдныя — з’яўляюцца спалучэннем пачатковых частак слова, гукаў або назваў літар (*геаЦЭС* — геатэрмальнае цеплае электрастанцыя, *БарДУ* — Баранавіцкі дзяржаўны ўніверсітэт), спалучэннем пачатковых складоў і цэлых слоў ці іх форм (*дзяржзаказ* — дзяржаўны заказ, *спецкарэспандэнт* — спецыяльны карэспандэнт), а таксама спалучэннем пачатку першага слова з пачаткам і канцом або толькі з канцом другога (*эсмінец* — эскадры мінаносец, *мапед* — матацыкл-веласіпед). У беларускай мове абрэвіяцыя найбольш актыўна развівалася ў 1920-я гг., пераважна па мадэлях, уласцівых рускай літаратурнай мове (*прадагент*, *рэўком*, *ЦВК*, *Камінтэрн* і інш.) Гл. таксама *Марфалагічны спосаб словаўтварэння*.

Д. В. Дзятко.

РЕПОЗИТОРИЙ БГПУ